

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci žalobkyně **M. R.** (právní nástupkyně původního žalobce F. R.), proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2015, č. j. 21976/15/5200-10424-701962, a č. j. 21975/15/5200-10424-701962,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání původního žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště ve Znojmě (dále též „správce daně“), ze dne 24. 10. 2014, č. j. 3778461/14/3020-24801-709557, a ze dne 23. 10. 2014, č. j. 3778223/14/3020-24801-709557, dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010 a 2009.

II. Shrnutí obsahu žalob

[2] Ve včas podaných žalobách žalobkyně namítla, že příjem z prodeje nemovitostí (dům č. p. X v obci Šatov a související pozemek parc. č. X v katastrálním území Šatov) měl být osvobozen od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, neboť se jednalo o rodinný dům, v němž měl původní žalobce nejméně dva roky před prodejem své bydliště. Uvedené dokládá jak expertní posouzení ze dne 9. 7. 2012, dle něhož se jedná o rodinný dům, tak čestná prohlášení obyvatel obce potvrzující, že původní žalobce v domě bydlel. Dané nemovitosti nikdy nebyly zahrnuty do jeho obchodního majetku, což plyne z předchozích daňových přiznání.

[3] Dům byl sice v katastru nemovitostí zapsán jako občanská vybavenost, tento zápis ovšem souvisel s historií této nemovitosti, nikoliv se skutečným stavem věci. Ve skutečnosti se jednalo o rodinný dům ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. V době prodeje nemovitostí platila zásada materiální pravdy. V daňovém řízení se bere v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je skutečný stav zastřen stavem formálně právním a liší se od něho. K této zásadě musí správce daně přihlížet i tehdy, pokud svědčí ve prospěch daňového subjektu. Formálně se tedy jednalo o prodej nemovitosti, která nebyla určena k bydlení, neboť v katastru nemovitostí byla zaevidována jako objekt občanské vybavenosti, ale ve skutečnosti pro účely zákona o daních z příjmů se jednalo o prodej rodinného domu, u něhož byly splněny podmínky pro osvobození od daně.

[4] Správní orgány se dopustily pochybení i tím, že neuznaly výdaj na přestavbu nemovitosti ve výši 159 500 eur, přičemž současně nerozporují skutečnost, že stavební práce na nemovitosti č. p. X byly provedeny. Původní žalobce předložil smlouvu o provádění prací i dvanáct kusů dokladů svědčících o úhradě předmětné částky. Správní orgány připustily, že předložené doklady jsou formálně správné, zpochybnily je nicméně tím, že dodavatel prací – společnost G. – neměl tyto doklady ve svém účetnictví. Daňový subjekt však nemůže odpovídat za to, jak vede účetnictví jeho dodavatel.

[5] Rovněž nelze souhlasit s hodnocením výpovědí svědků, kteří potvrdili provedení jednotlivých stavebních prací. Správní orgány vytkly, že svědci špatně odhadli věk pana G., nedovedli popsat jeho osobu, jsou zde nesrovnalosti ohledně jeho podpisu i místa, kde byla smlouva podepsána. I když správní orgány zpochybnily věrohodnost svědků, je přesto nepochybné, že stavební práce byly provedeny, jak také správce daně i žalovaný uznávají. Všichni svědci se shodli v tom, že práce prováděla společnost z Rakouska, a že se setkávali s osobou, jež se představovala jako V. G. Nelze vyvrátit věrohodnost svědků často nepodloženými úvahami, např. že podpisy na listinách nejsou totožné, aniž by bylo provedeno odborné přezkoumání totožnosti podpisů.

[6] Správní orgány dále pochybily tím, že jako výdaj neuznaly úroky z úvěrů v rozsahu, který uplatnil žalobce.

[7] Z popsanych důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i dodatečné platební výměry, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

[8] Ve vyjádřeních k žalobám žalovaný předně poukázal na totožnost žalobních a odvolacích námitek, pročež odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde jsou tyto námitky vypořádány. Dále pak popsal průběh dosavadního řízení i argumenty vyvracející žalobní námitky. Navrhl, aby soud žaloby zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[9] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že **žaloby nejsou důvodné**.

[10] První žalobní námitka se týká otázky, zda měl být prodej domu č. p. X a souvisejícího pozemku parc. č. X v obci Šatov osvobozen od daně dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů.

[11] Jak vyplývá ze správního spisu, správce daně zahájil dne 2. 5. 2012 u původního žalobce daňovou kontrolu za účelem ověření správnosti daňové povinnosti, údajů v přiznání a jiných okolností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010. Kontrolou bylo zjištěno, že původnímu žalobci byly na bankovní účet připsány následující částky: dne 9. 12. 2009 částky 2 150 000 Kč a 785 000 Kč, a dne 21. 1. 2010 částka 4 460 550 Kč. Žalobce k tomu uvedl, že se jednalo o splátky kupní ceny prodaných nemovitostí – domu č. p. X s pozemkem parc. č. X v obci Šatov. Příjem ve výši 785 000 Kč pak byl za prodej movitých věcí. Předmětné nemovitosti původní žalobce s manželkou zakoupil od svých rodičů na základě kupní smlouvy ze dne 21. 3. 2006 s dodatkem ze dne 5. 4. 2006 (s právními účinky vkladu ke dni 23. 1. 2006 a 11. 4. 2006) – po změně je ve smlouvě uvedena kupní cena 1 400 000 Kč. Kupní smlouvou ze dne 4. 12. 2009 (s právními účinky vkladu ke dni 5. 1. 2010) pak původní žalobce spolu s manželkou uvedené nemovitosti převedl na manžele F. a R. – ve smlouvě je kupní cena ve výši 6 815 000 Kč.

[12] Jelikož byl předmětný dům v katastru nemovitostí evidován jako objekt občanské vybavenosti, jenž nebyl zahrnut do obchodního majetku původního žalobce (ten provozoval hostinskou činnost a dále prodej bižuterie a textilu), použil správce daně pro možné osvobození od daně § 4 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Vzhledem k tomu, že doba mezi nabytím nemovitostí a jejich prodejem činila u původního žalobce necelé čtyři roky, nebyl splněn časový test, tudíž nebylo možné uvedený příjem osvobodit od daně. S tím žalobce nesouhlasil a domáhal se osvobození dle § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Dle žalobce šlo o příjem z prodeje rodinného domu, v němž měl žalobce se svou rodinou nejméně dva roky před prodejem bydliště.

[13] V posuzované věci nutno vycházet ze znění zákona o daních z příjmů, které bylo účinné v době vzniku žalobcovy daňové povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 Afs 4/2014-84; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Daňová povinnost k dani z příjmů vzniká okamžikem získání

příjmu (výnosu), který podle zákona o daních z příjmů podléhá dani. Příjem z převodu nemovitosti se přitom stane předmětem daně v den, v němž se projeví v právní a majetkové sféře poplatníka, tzn. například v den, kdy je tento příjem připsán na bankovní účet poplatníka – zde tedy ve dnech 9. 12. 2009 a 21. 1. 2010 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 4 Afs 86/2015-36, č. 3308/2015 Sb. NSS).

[14] Dle § 4 odst. 1 písm. a) věty první zákona o daních z příjmů v rozhodném znění byly od daně osvobozeny příjmy z prodeje rodinného domu, bytu, včetně podílu na společných částech domu nebo spoluvlastnického podílu, včetně souvisejícího pozemku, pokud v něm prodávající měl bydliště nejméně po dobu 2 let bezprostředně před prodejem.

[15] Zákon o daních z příjmů definici rodinného domu neobsahuje. Lze ji ovšem nalézt ve staré i nové katastrální vyhlášce (č. 26/2007 Sb. a č. 357/2013 Sb.), jež obě shodně uvádějí, že rodinný dům je „[s]tavba pro bydlení, ve které více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní podlaží a jedno podzemní podlaží a podkroví [§ 2 písm. a) bod 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.]“. Citované ustanovení § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pak konstantně uvádí, že „[p]ro účely této vyhlášky se rozumí stavbou pro bydlení rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví“.

[16] Žalobce namítal, že byt byl předmětný dům prakticky všude (katastr nemovitostí, kupní smlouva) veden jako objekt občanské vybavenosti, šlo pouze o formální, nikoliv faktický stav. Ve skutečnosti se mělo jednat o rodinný dům dle shora citované definice a finanční úřady k tomu měly přihlížet. S tímto tvrzením soud nesouhlasí.

[17] Shora citovaná definice rodinného domu vymezuje několik definičních znaků rodinného domu, mj. ten, že je předmětná stavba určena k účelu trvalého rodinného bydlení (srov. část definice, jež zní: *více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena*). Takto určena má být dle soudu objektivním způsobem. Typicky půjde o stavební povolení, kolaudační souhlasy atd., v nichž bude účel stavby vymezen.

[18] Soud zde vychází předně z toho, že kdyby bylo určení účelu ponecháno na prohlášení vlastníka dle okolností případu, byl by tento definiční znak prakticky nadbytečný, protože vlastník by patrně nikdy nepopíral požadovaný účel stavby, kdyby z toho mohl získat výhodu osvobození od daně. Zadruhé, samotné znění „*je k tomuto účelu určena*“ evokuje spíše autoritativní určení účelu, a tedy formální stav, nikoliv faktický. Soud zde vychází i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2016, č. j. 2 Afs 153/2014-71, č. 3420/2016 Sb. NSS., v němž kasační soud dovodil, že pro účely stanovení sazby daně z nemovitých věcí je rozhodné *skutečné užívání* nemovité věci. Stavební povolení či kolaudační rozhodnutí (souhlas) nepředstavují pro účely stanovení sazby daně z nemovitých věcí rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 28 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, resp. § 99 odst. 1 daňového řádu. Dle zdejšího soudu je zde podstatný rozdíl. Zatímco rozšířeným senátem interpretovaný zákon č. 338/1992 Sb., o dani

z nemovitých věcí, obsahoval formulace jako „*rodinných domů využívaných pro individuální rekreaci, samostatných nebytových prostorů užívaných jako garáže, staveb užívaných pro podnikatelskou činnost a u samostatných nebytových prostorů užívaných pro podnikatelskou činnost, sloužících pro [...]*“, což i dle zdejšího soudu směřuje k faktickému stavu, tedy nikoliv k tomu, k jakému účelu je stavba formálně určena, ale jak je skutečně užívána, formulace „*je k tomuto účelu určena*“ užitá v nyní vykládaném zákoně o daních z příjmů je zásadně odlišná a míří naopak na autoritativní určení účelu orgánem veřejné moci.

[19] Mezi stranami není sporu o tom, že dotčená stavba formálně rodinným domem nebyla – místo toho byla oficiálně vedena jako objekt občanské vybavenosti. Svědčí o tom jak evidence v katastru nemovitostí, tak správní rozhodnutí vydaná k dotčenému domu (stavební povolení ze dne 17. 12. 1992 pro rekonstrukci domu na prodejnu potravin a rychlého občerstvení; kolaudační rozhodnutí ze dne 2. 8. 1993 – povolení k trvalému užívání pro stavební úpravu domu na prodejnu a restauraci s vyvařování; rozhodnutí o dodatečném povolení půdní vestavby ubytovacího zařízení se šesti ubytovacími jednotkami ze dne 27. 11. 2006; kolaudační rozhodnutí k právě uvedené stavbě ze dne 26. 1. 2007). Ve znaleckém posudku č. 1413-22/2010 ze dne 17. 2. 2010 vypracovaném na objednávku žalobce za účelem ocenění předmětných nemovitostí je v popisu nemovitostí uvedeno, že dle katastru jde sice o občanskou vybavenost, ve skutečnosti o penzion s restaurací [zde ovšem srov. např. § 6 odst. 1 písm. c), j) vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, nebo staveb obdobných]. Z uvedeného plyne, že formální stav patrně i odpovídal stavu skutečnému (ostatně jako občanská vybavenost byla předmětná stavba vždy definována i v příslušných smluvních dokumentech). Přitom ani dle daného znaleckého posudku nešlo ve skutečnosti o rodinný dům, nýbrž o ubytovací zařízení, což je i dle citované vyhlášky ještě další typ stavby odlišný od rodinného domu [viz § 2 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb.]. Ve věci je nicméně podstatná výše dovozená nezbytnost autoritativního určení účelu.

[20] Správní orgány tak dle soudu správně uvedly, že předmětnou stavbu nelze považovat za rodinný dům pro potřeby zákona o daních z příjmů. Na tomto závěru ničeho nemění ani expertní posouzení ze dne 9. 7. 2012, dle něhož více jak polovina podlahové plochy předmětné stavby odpovídala k datu 10. 6. 2009 požadavkům na trvalé bydlení, neboť to vypovídá pouze o jednom z definičních znaků rodinného domu, přičemž jiný znak (určení k trvalému rodinnému bydlení) splněn nebyl. Protože se neprokázalo, že by šlo definičně o rodinný dům, bylo pak irelevantní, zda v předmětné nemovitosti původní žalobce po vymezenou dobu bydlel, což se tento snažil prokázat čestnými prohlášeními několika obyvatel Šatova. Soud se nedomnívá, že by zde byla porušena zásada materiální pravdy. Rozhodné totiž v uvedené věci bylo to, k jakému účelu byla předmětná stavba určena orgánem veřejné moci, a o tom není žádných pochyb – stavba měla dle posledního kolaudačního rozhodnutí sloužit jako penzion. První žalobní námitku tak soud důvodnou neshledal.

[21] Druhá žalobní námitka se týká neuznání výdajů na přestavbu nemovitosti na penzion ve výši 159 500 eur jakožto výdajů vynaložených na dosažení příjmu z prodávaných nemovitostí.

[22] V posuzované věci byl podroben dani z příjmů fyzických osob příjem původního žalobce z prodeje shora uvedených nemovitostí podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, tedy tzv. ostatní příjem. Podle § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů v rozhodném znění je základem daně (dílčím základem daně) příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení. Jen takový výdaj, který byl vynaložen prokazatelně, a to daňovým subjektem, může být výdajem, který ovlivní výši daňové povinnosti, přičemž povinnost k prokázání jednotlivých výdajů, včetně výdajů souvisejících s přestavbou domu, spočívá výlučně na daňovém subjektu. Původní žalobce tedy byl v rámci daňové kontroly povinen též prokázat, zda skutečně vynaložil finanční prostředky na renovaci předmětné nemovitosti v jím tvrzené výši (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 Afs 27/2009-91). Soud má za to, že původní žalobce důkazní břemeno neunesl, protože lze neuznání výdajů na rekonstrukci domu považovat za správné.

[23] Původní žalobce tvrdil, že na základě smlouvy ze dne 15. 3. 2006 provedla rakouská společnost G. v roce 2006 na dotčené nemovitosti stavební práce, za něž původní žalobce zaplatil 159 500 eur. Jako důkaz předložil původní žalobce smlouvu a dvanáct dokladů o zaplacení uvedené částky po částech.

[24] Správce daně si uvedené tvrzení ověřil u svého rakouského protějšku. Dožádáním bylo zjištěno, že ve smlouvě uvedená společnost G. ukončila činnost v březnu 2006, a to z důvodu zdravotního stavu jediného jednatele V. G. (cévní mozková příhoda). Dle T. G., syna V. G., podpisy na fakturách nepatřily jeho otci – jako důkaz byl přiložen vzor podpisu V. G. na jiné listině. Zahraniční daňová správa dospěla k závěru, že k uzavření předmětné smlouvy nemohlo dojít a žalobcem předložené dokumenty jsou padělané. Dle listu založeného ve spisu pod č. A51 se V. G. narodil dne X a zemřel v roce X.

[25] S ohledem na zjištěné skutečnosti nebyly původním žalobcem předložené důkazy (smlouva a příjmové doklady) považovány za průkazné a tento byl vyzván k předložení jiných důkazních prostředků. Původní žalobce předložil prohlášení pěti osob (svých rodičů, své manželky, L. A. a Ing. J. D.), které měly být svědky stavebních prací prováděných společností G., jakož i některých plateb v hotovosti. Správce daně všechny tyto osoby vyslechl, přičemž dospěl k závěru, že provedené svědecké výpovědi nejsou věrohodné. Správce daně poukázal na nesrovnalosti ve výpovědích: údaj o místě podpisu smlouvy, nesprávný odhad věku V. G., pouze obecný popis jeho osoby, popis průběhu placení záloh za stavební práce atd. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadených rozhodnutí dodal, že je nutno rovněž přihlížet k tomu, že byly vyslechnuty mj. osoby blízké (rodiče, manželka), což může věrohodnost výpovědí rovněž ovlivnit. K odvolací námitce původního žalobce, že ten nenese odpovědnost za to, jak jeho dodavatel vede své účetnictví, žalovaný uvedl, že původní žalobce má samozřejmě pravdu. Pokud ovšem původní žalobce chtěl uplatnit výdaje na dosažení zdanitelného příjmu, bylo pouze na něm coby daňovém subjektu, aby skutečné vynaložení tvrzených výdajů prokázal, což se nestalo.

[26] Soud se se závěry žalovaného ztotožnil. Ostatně předložené doklady o úhradách ani nebyly očíslovány, obsahují pouze potvrzení o přijetí částky v eurech, chybí zde jakékoli údaje o provedené práci či použitém materiálu. Uskutečnění prací bylo samozřejmě možné prokázat i jinak, např. stavebním deníkem, protokoly o převzetí prací, příp. doklady o nákupu materiálu, nic z toho však původní žalobce (resp. žalobkyně) nepředložil. Nutno dodat, že

správní orgány se nestavěly apriorně negativně k tvrzení původního žalobce o provedení stavebních prací na předmětné budově, tato skutečnost ostatně do jisté míry plyne i z předložených rozhodnutí stavebního úřadu z roku 2006 ohledně povolení a kolaudace půdní vestavby předmětného ubytovacího zařízení. Umožnily tak původnímu žalobci, aby rozsah stavebních prací prokázal, ten však tuto možnost nevyužil. Z žádných podkladů tudíž nebylo možno posoudit a stanovit skutečnou hodnotu stavebních prací a materiálu skutečně vynaložených na danou úpravu ubytovacího zařízení.

[27] Závěry správních orgánů tedy mají oporu ve správním spise. Správní orgány dostatečným způsobem prokázaly důvodné pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce a ten tyto pochybnosti pak již nikterak nerozptýlil. Poukázala-li žalobkyně na snahu správních orgánů nepodloženými úvahami popřít věrohodnost svědků, pak soud považuje za příhodné zmínit, že správce daně opakovaně vycházel původnímu žalobci vstříc. Stejně tak byl původní žalobce pokaždé seznámen s výsledky dokazování a v případě, že jeho tvrzení nebylo považováno za prokázané, byl vyzván k předložení dalších důkazů. Namítla-li žalobkyně, že správní orgány dovodily nepravost podpisu V. G., aniž by jej nechaly odborně přezkoumat, pak nezbyvá než zopakovat, že důkazní břemeno tížilo zejména původního žalobce. Správce daně díky mezinárodnímu dožádání dostatečně vyvrátil, že by mohlo jít o skutečný podpis V. G. Bylo pak na žalobci, aby ve vlastním zájmu učinil kroky, jež by jeho tvrzení podpořily.

[28] V závěru žaloby žalobkyně namítla, že „[f]inanční úřad i žalovaný pochybily také, pokud neuznaly jako výdaj úroky z úvěrů v rozsahu, jak žalobce uplatnil“. Vzhledem k tomu, že uvedená námitka je zcela obecná a nikterak nerozvedena, není v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů povinností soudu se jí zabývat více, než jak ji namítá sám žalobce. Soud proto taktéž pouze obecně konstatuje, že v uvedeném pochybení neshledal. Dle správního spisu žalobce požadoval uznat jako výdaje úroky ze tří různých úvěrů, přičemž správce daně této žádosti vyhověl pouze u jednoho úvěru. Správce daně neuznal úroky z úvěru na rekonstrukci nemovitosti ve výši 22 066 eur, neboť bylo prokázano, že prostředky úvěru byly použity k nákupu inventáře prodávané nemovitosti. Příjem z prodeje inventáře byl přitom osvobozen od daně z příjmu (jednalo se o výše zmiňovanou částku 785 000 Kč), proto nebylo možné uznat ani výdaje na tento osvobozený příjem. Na druhém místě pak neuznal úroky z úvěru na rekonstrukci nemovitosti ve výši 4 325 eur, neboť v tomto případě bylo prokázano, že prostředky z úvěru posloužily na izolaci a novou fasádu jiného domu (č. p. X v Šatově, kde měl žalobce trvalé bydliště), nebyly tedy použity na opravu předmětné nemovitosti č. p. X, proto je nebylo možné uznat jako výdaj na dosažení příjmu z prodeje domu č. p. X. V žalobě nebylo tvrzeno ničeho, co by tato skutková zjištění a právní závěry mohlo zvrátit.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Soud tedy shledal žalobní námitky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věcech úspěch neměla (žaloby byly jako nedůvodné zamítnuty), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu